

Pro tebe, můj světe

(Dalibor Boubín, 2024)

Musím se tě zeptat: miluješ ji?

Já ti povím, co je láska. Skutečná, neochvějná, nezničitelná. Věčná.

Věděl jsi, že jsme se poznali už ve školce? Dokonce jsme měli věšáčky hned vedle sebe. Ona s obrázkem hrušky. Já s beruškou. Zamiloval jsem se do ní hned ten první den. Myslíš, že ve třech letech je to jenom hra? Možná ano. To pravé pouto vážně přišlo až o rok dva později.

Víš, co je to osudová chvíle? Ta naše se odehrála v koupelně právě té školky. Vidím ji jako dnes. Dva culíky, šatičky nad kolena, kostkované bačkůrky. Ukázala k umyvadlům na mýdlo v síťce a řekla: Že ho nezlomíš. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, co chce. Že ho nezlomíš, řekla znovu. Tak jsem to udělal. Okamžitě se otočila a uháněla pryč. Culíky za ní vlály, stejně jako ta sukýnka. On zlomil mýdlo, křičela cestou. On zlomil mýdlo! Nevím, jestli tušíš, jaký zločin to tehdy byl? Stál jsem hodinu čelem ke zdi. Abych zpytoval svědomí, jak řekla učitelka. Podsaditá baba, která děti nenáviděla, v silonové, temně modré zástěře. V té době populární barva. Uniformy Lidových milicí měly tu samou.

Když si pro mě odpoledne máma přišla, věšáček s hruškou byl už prázdný a na zemi zbyly jen kostkované bačkůrky. Ale druhý den jsem jí po obědě dal svůj moučník a na vycházce šedými ulicemi jsme se zase drželi za ruce navlečené v palčácích, protože venku byl mráz. Když uklouzla, upadl jsem s ní. Aby jí to nebylo líto.

Škádli jsme se často. Jednou, zase v té samé koupelně, kde prasklo mýdlo, povídá: Že mě nepraštíš do nosu. Váhal jsem. No tak, povídá, že mě nepraštíš do nosu. Tak jsem ji bouchnul. Jen zlehka. Vysmála se mi: Pch, to vůbec nebolí, ty vůbec neumíš praštit. Že mě nebouchneš víc. Přidal jsem na síle. Najednou jí z nosu tekla krev. Nikdy nezapomenu na výraz v jejích očích: víc překvapení než bolest. Zase mě čekalo několik hodin koukání do zdi a doma pak večer ještě výprask od mámy. Holky se nebijou, opakovala mezi ranami vařečkou. Vzal jsem si její slova k srdci.

Tyhle dvě příhody mě zformovaly. Pochopil jsem, už v těch pěti letech, že lidé svá přání často vyslovují bez rozmyslu. Neuvažují o důsledcích. Možná jen prostě nevěří, že dostanou, oč si řekli. Své vize, fantazie, nedomyšlené úvahy vykřikují do větru. A

když jim svět dá přesně to, o co požádali, jsou překvapení, rozčarování, zmatení. Vinu za svou újmu pak svalují na všechny, jen ne na sebe.

Navzdory jejím náladám, nekonečným zradám a přelétavosti jsem ji stejně miloval. Jen na rozdíl od můry, která neodolá plamenu svíčky, já nehodlal shořet. Vášeň pro ni, tu naprosto neopodstatněnou a nejspíš i nesmyslnou touhu učinit ji šťastnou jsem proměnil ve hnací motor. Nebylo nic, co bych kvůli ní nedokázal.

Ty víš, že jsem trpělivý. Dokážu jít za svým cílem, ať už se musím rozběhnout, nebo jen plazit. Čekal jsem na ni. Čekal jsem, až sama pochopí, že nikdo jiný jí nemůže dát víc. Zatím jsem zvolna stoupal po žebříčku moci. A tiše a nenápadně jsem umetal i její cestu.

Vzpomínám na týpka, se kterým chodila do tanečních. Kluk s dlouhými vlasy a rukama jako lopaty. Každá ho chtěla. I ona. Ale já věděl, že pro ni není dost dobrý. Krátce před maturitou zmizel. Jako by se do země propadl, divili se. Říkalo se, že utekl za hranice. Nikoho nenapadlo, že s tou zemí mají pravdu. Vím to. Mířil jsem na něj puškou jeho vlastního táty, dokud si tu díru sám nevyhrabal. Když v ní pak klečel a brečel jako malej kluk, byly z něj vidět jen ty jeho kudrliny. Ale jen chvíli. Nevěřil bys, co taková brokovnice dokáže udělat z bezprostřední blízkosti s lidskou hlavou. Také jste na základce shazovali ze třetího patra prezervativy naplněné vodou?

Moc je opojná droga. Moc vydobytá vlastníma rukama. Ten kluk, aniž to sám tušil, měl vzácné privilegium. Byl první. Zahájil mé krvavé období. Ale každá sranda jednou skončí. Na vejšce jsem konečně pochopil, že jakkoli je fyzická převaha návyková, stojí spoustu sil. Ještě teď si vybavuju mozoly, které se mi udělaly, než jsem tehdy tu první jámu zaházal. A než jsem přestěhoval zbytek hlíny tak, aby na místě nezůstala ani stopa. Věděls, že vždycky nějaká zemina zbude? Přitom je to jasné, když se zamyslíš. Trochu jako Archimedův zákon. Ta část o objemu těla.

Konečně jsem pochopil, že skutečná síla není ve svalech. Ani ve střelném prachu. Je v informacích. A penězích. Ale ty nakonec stejně pocházejí z informací, takže jsou až doprovodný jev. I když, co se týče afrodiziak, mají zcela jistě silnější účinek. Můžeš mi vyčítat, že jsem od sebe holky neodháněl? Nikdy jsem je nenutil, aby se na mě lepily. Vím, že jí to vadilo. Ale přiznejme si, že čím víc ji štvaly, tím víc mě chtěla. Dokonce, i když mě jednou mezi dveřmi praštila do obličeje pěstí, bylo to z touhy po mně. Věděli jsme to oba. A já díky tomu pochopil, jak neuvěřitelně silný motor žárlivost je. Když s ní člověk umí zacházet. Žárlivec odvede tvou špinavou práci zadarmo a ještě rád. Se zatemnělým mozkiem vidí jen to, co vidět chce. Vlastně co chci já, aby viděl. Poštvat zhrzeného milence na cíl je tak snadné.

Jako vlastnoruční násilí vystřídalo jednoho dne to zakoupené, přinesla evoluce další fázi: shovívavost. Znal jsi jejího bývalého? Toho kravaťáka? Vzala si ho, aby mě potrestala. Mohl jsem jí v tom zabránit. Mohl jsem ho vlastnoručně utopit, shodit ze skály, jako mnohé před ním. Nebo jsem mohl nechat jeho bývalku, aby špinavou práci odvedla za mě. Ani to by nebylo poprvé. Ale s jejím exmanželem to bylo snazší a nekonečně zábavnější. Dodnes jsem mu vděčný, protože mi otevřel nové obzory. Když začal krachovat, podržel jsem ho. Chodil jsem s ním zapíjet jeden neúspěch za druhým. O chlastu se říká, že je to zlý pán. Já myslím, že je to skvělý sluha, když s ním člověk umí zacházet. Všechno, co do sebe ten zoufalý muž vlil, jsem ochotně zaplatil. Do poslední kapky. Hlavu si nakonec prostřelil sám. Luxusním Coltem 1911 se střenkami ze slonoviny. Dárek ode mě k narozeninám. A tak trochu i na rozloučenou.

No, a teď jsem už blízko. Zítra mi bude patřit celá tahle země. A víš co je na tom to nejlepší? Nikdo z prostáčků mě nezná. Nikdo z těch deseti miliónů neví, kdo jsem. Jen těch pár z nich, kdo mohou něco změnit. Ti udělají, co já jim řeknu. Někteří ze strachu, jiní ze servilnosti. Ale ať spáchají cokoli, mé jméno se pod jejich zákony, ani na jejich smlouvách neobjeví. Takže kdyby se někdy něco zvrtilo, čím to bude vina?

A kdo ví, až budu vlastnit tenhle stát, možná si vezmu i ty kolem. S trochou skryté síly, špetkou povědomí o tom kdo, co, kdy a kde, ale hlavně s obrovskou mírou vnitřní pokory. Před sebou samým.

A ona bude u toho.

Takže když se tě ptám, jestli ji miluješ, ve skutečnosti se ptám: co bys pro ni byl ochoten obětovat? Zemřel bys pro ni? Ne, nemusíš odpovídat. Uděláš to, ať chceš, nebo ne. Není to nic osobního. Prostě mi jen stojíš v cestě. Nám.

Víš, miluju ji. Zlomil jsem pro ni mýdlo. Prolil jsem její krev. Byla moje první. Zaslouží si být tou pravou, tou jedinou. Mně po boku. Víím, že mě chce. Vlastně stejně nemá na vybranou. Jsem to buď já, nebo nic. A ona nemá ráda nic. Až se zítra políbíme, začneme spolu vládnout světu.

Takže ty bys už měl nejspíš jít. K zemi to máš zhruba sedm set metrů. Užij si tu chvíli, bude tvá poslední.